

‘Ik heb het gevoel dat ik Nederland ontgroeï’

Monique Samuel (24) is politicoloog, auteur en correspondent. Ze maakte naam als Midden-Oostdeskundige tijdens de Egyptische revolutie.

Door **Brenda van Osch**

Geboren 30 september 1989 in Amersfoort
Opleiding politicologie (Universiteit Leiden/UC San Diego), master International Relations and Diplomacy
Werk freelance politicoloog, auteur en publicist; sinds september fly-in correspondent Midden-Oosten en Noord-Afrika (*De Groene Amsterdammer*, *De Correspondent*, *BNN Today*)
Boeken (recent) *Mozaiëk van de Revolutie* (2012, Dick Scherpenzeel aanmoedigingsprijs), *Dagboek van een zoekend christen: christen 2.0* (2012)
Privé getrouwd met jeugdvriend (2008), gescheiden en „uit de kast” (2011), verliefd

FOTO MAURICE BOYER

Identiteit

„Ik ben altijd een buitenstaander geweest. Als kind was ik anders door mijn Egyptische achtergrond. Tussen Arabieren val ik uit de toon, want ik ben geen moslim. Op de redactie van *De Groene Amsterdammer* ben ik de enige die bid voor het eten. En dan ben ik ook nog lesbisch. Ik pas in alle groepen, maar hoor nergens bij. Ik heb me daar lang eenzaam door gevoeld, maar inmiddels zie ik het als zegen. Ik reis veel, dit jaar al naar meer dan vijftien landen. In Egypte, Oeganda, Libanon, overall ontmoet ik mensen waarvan ik denk: wij snappen elkaar. Soulmates, op andere gronden dan cultuur, religie of geartheid.”

Fundament

„‘Jij bent de voortzetting van mijn droom’, heeft mijn vader tegen me gezegd. Dat legt druk, maar is ook een geweldig compliment. Hij is een groot voorbeeld voor mij. Hoe hij voor de liefde naar Nederland kwam en mijn moeder net zolang het hof maakte tot ook zij in hun liefde geloofde, hoe hij als straatjongen uit Caïro opklom tot topmanager bij ABN Amro. Veel migranten lijden aan slachtofferdenken. Mijn vader is ook teleurgesteld over de ontwikkelingen in Nederland, maar niet verbitterd. Hij doet alles met opgeheven hoofd.”

Contrast

„Ik zie mezelf als schakel tussen de Arabische wereld en hier. In mijn werk gebruik ik mezelf als spiegel. Ik doorleef alles, de demonstraties op het Tahrir-plein, het seksuele geweld tegen vrouwen, ontberingen in vluchtelingenkampen. Die zichtbaarheid wordt me vaak verweten, ik zou ijdel zijn. Mensen realiseren zich niet dat ik een hoge prijs betaal. Als jonge vrouw loop ik op reis grote risico’s. Ik maak dingen mee waarvan ik niet weet hoe ik ze moet verwerken. ’s Nachts heb ik vreselijke dromen. Maar ik wil laten zien wat er gebeurt. Droog vertellen hoe het zit, dat vind ik nou arrogant.”

Onbegrip

„Afgelopen zomer deed ik in *Knevel & Van den Brink* een oproep aan moslims in Nederland om het conflict in Egypte niet te zien als religieuze strijd. Ik werd bedreigd omdat ik in mijn commentaren kritisch was op de Moslimbroederschap. Als christen zou ik partijdig en ‘islamofob’ zijn. Laten we haat niet met haat vergelden, zei ik. Van moslims kreeg ik bijval, maar in de media ging het weer dagenlang over haatdragende moslims en mijn woorden werden uitgelegd als een knieval. Het heeft me enorm geraakt dat ik zo verkeerd werd begrepen.”

Inzicht

„Mijn oogziekte is een pijnpunt. Ik ben zeer slechtziend, heb hulp nodig. Maar als ik iemand vraag een bord voor te lezen, is het: ‘Moet je een bril?’ De Nederlandse samenleving is hard, gericht op het onderuit halen van de ander. De Arabische cultuur kent meer zelfspot. Ik maak mezelf belachelijk, jij wuift dat weg, maakt jezelf belachelijk. Dan hebben we onze maskers afgezet. De angst om blind te worden verdring ik, het zou me verlammen. De ziekte heeft me gemaakt tot wie ik ben. Als kind wilde ik civiele techniek studeren. Toen ik op mijn twaalfde ziek werd, ging ik me afvragen: wat wil ik écht met mijn leven?”

Overtuiging

„Geloof betekent niets voor me, maar God is alles. Zonder haar zou ik niet kunnen leven. Maar ik ben een opstandige gelovige, ik schreeuw en vloek tegen God over alle onrecht. In *Dagboek van een zoekend Christen* beschrijf ik mijn zoektocht naar de liefde van God, los van dogma’s en voor iedereen. Man en vrouw, moslim en christen, hetero en homo, gelovig en ongelovig. Ik zie Gods licht tussen alle donkere dingen. Als ik in een vluchtelingenkamp in onbeschrijflijk barre omstandigheden een kind z’n enige snoepje zie geven aan een ander kind, denk ik: dit is geen toeval.”

Perspectief

„Ik heb het gevoel dat ik Nederland ontgroeï. Mijn mediaoptredens voelen inmiddels eerder remmend dan bevrijdend. Dan kom ik net terug van een reis door Irak en word ik gevraagd voor een gesprek over bedreigingen op sociale media. Het is te hetzerig. Ik wil de echte verhalen vertellen, voor een miljoenenpubliek. Ik droom van een talkshow waarin ik wereldleiders ter verantwoording roep, politici en bazen van multinationals. Ik ben een spreker. Ik wil niet zwijgend toekijken hoe de wereld een steeds legerere planeet wordt.”